

De sanctissimo statu ordinis nostri primitiuo.

Cap. ij.

Facturus ne sim omnibus rem gratam, si prio-
rem ordinis nostri statum paucis commen-
dem, aliquantulum dubito: qui ppe qui veterum
laudibus, monachis nostri tps, parum
iudicor detulisse. Sunt em̄ qui se vel optimos arbitrentur
monachos: vel optimis illis q̄ nos p̄cefferūt patribz aus-
deāt cōparare. Uicūq; autē se inctiantur: nō mihi succen-
seant: si veterū obseruātie nostrā nō audeā adequare. Nā
si recto lumine vitā eoz contemlemur: optimū e nobis
habitū: vic bono illius tps monacho poterimus cōpar-
rare. Sancta qui ppe illoz conuersatio: virtutibus cho-
rusca, signis a p̄probata: omniumq; erudicōne scriptura-
rū illustris: gratiā apud deū p̄meruit ⁊ homines. Audien-
tes em̄ vocē dñicā, si q̄s vult post me venire abneget se
menipm: et tollat crucē suā quotidie et sequat me: cōtem-
pto seculo ad cenobia cōuolarūt: subdentesq; colla iugo
regule: obedientie normā humiliter susceperūt: deū ex to-
to corde diligentes: nihil in hac vita mundanū quesien-
rūt: sed caducis om̄bz sp̄entis: atq; in camino paup̄ta-
tis p̄batu: ad celeste regnū feliciter puenerūt. Erant viri
maturi, zelosi, atq; doctissimi: fide firmi, spe robusti, gemia
charitate fulgidi: mente puri: deuocōne precipui: oimq;
virtutū honestate decori. Nulla illis cura terrenoz: nula
inerat illecebra voluptatū: sed totis viribus ad deū cō-
uersi: mundū cū suis vanitatibz deuicerūt. Unde reges
et principes hui⁹ seculi: viri deuoti et deo cari: p̄pter cō-
uersationē monachoz sanctissimā: ordiuis amatores fan-
cti sunt: eūq; donis ⁊ largitionibus magnifice exaltarūt.
Gaudebāt suis tēporibus sancta monachoz studia dila-
tari: et in extremas mundi regiones: cū gloria extendi.
Sancti etem̄ monachi quāto plus deū amabāt: tanto
etiā amplius ab hoibz amabant. Et quāto min⁹ terrena